

**БОЙКО БЕТОВ, СВЕТЛАНА
ФИДОСИЕВА
СУТРИНИ**

chitanka.info

Тази сутрин е студено. От устните на птиците и от човките на хората излизат кълбенца, облачета, същите като на небето, но малко по-прозрачни и единични, а тези горе са две по две, по двама. Радвам се за тях. Брезите и тази сутрин са голи, само по онази бяла тънкопрозрачна кожа, но са две и се топят. Две. Радвам се. Сега е момента гълъбите да вият гнездо. Носят си клечки, перушинки, тревички, кой каквото намери и прелитат, долитат и пак отлитат. По двама. Радвам се. А тази сутрин е студено. Всички са по двама, даже пощальоните пристигат в двойка. Двама. С две колелета, може би защото е студено, не зная... Тази сутрин той откри корена на безкоренните думи двама — радвам, само ДВАМ им е общото. Или не — две, двама, двойно, радвам се... А какво ще се получи ако сборуваме две с едно, две в едно. Ще стане ДВЕДНО... И ще се радваме.

Отивам да пиша съчинение за пролетта. Ще сме ДВЕте — аз и ризата на гърба ми в ДВЕДНО...

Тази сутрин бяха толкова близо, много близо. То се показваше от изток, а тя залязваше на югоизток. Искане да се докоснат, може би тази сутрин, точно тази сутрин, защото само тази сутрин бяха толкова близо един до друг. Тя беше изморена и толкова слаба, че всеки момент можеше да се счупи на студа. А то, то се бавеше и бавеше. Не искаше още да я погледне в очите, сякаш беше виновно за нещо, даже чак страните му бяха пламнали в червено. А тя го гледаше нежно, защото знаеше, че вече са се виждали там, виждали са се там, на лунната пътека, нейната пътека...

Онази сутрин беше студено. Тази не. Очите на котките са големи, черни, като стъклени перли. Търкалят се из орбитите им. Не пропускаат слънчевите зайчета. Луната още е на небето. Предъвква последното си тъмно. Преглъща го. Жадно отпива от най-близкия облак и се отпуска уморена в сянката му. Онази бяла роба, с лъскавите копченца, не и трябва. Сутринта е топла. Изхлузва я през горното си и лъсва...

Облака чак примижава. Ражда тишина и я завива с нея. Капчиците му се поглеждат очи в очи, затишиняват се... Нека поспи луната гола в сянката.

Тази сутрин е топла. Само котките виждат, че луната е гола. От бялото и се разшириха зениците им и сега гонят ли гонят слънчевите зайчета на лъчите на слънцето, искащи да погалят голото-бяло-

заспало, но вместо това само се отразяват в него. За да не ги боли от отражението Слънцето го праща в очите на котките и те гонят слънчеви зайчета. Топла е тази сутрин. Не е като онази.

Онази сутрин беше такава. Събуди ме нежно и ми даде да пия от първите слънчеви лъчи процедили се между върховете на боровете. Те така ме заслепяваха, че аз притварях очи и напосоки търсех топлината на гърдите ти, първо с устни, а после с пръсти, за да се уверя, че са се събудили. Още не се осмелявам да погледна очите ти — ослепяващия изгрев, защото съня ми още не си е отишъл от тясното на зениците. Искам да вляза в деня ти чист като новородено и да те изворя в най-бистрите утринни води. И после, после да те пия на малки глътки, дълго, дълго...

Сутрините ни са различни. Събуждаме се неосъмнати и боси. Съня тежи в миглите ни. Неотворените очи питат за върховете на боровете. Боровете сега цъфтят. Ронят пращеца си жълтонежен върху посоката на тревата под тях. Качването на върха на бора и крещенето от там с всички сили се случва в оня сън, който сънуваме заедно. Там останаха пръстите ти, устните и една бяла река, която ни протече близо един до друг, за да се докоснем. Уж сутрините ни са различни... Сънуваме и се събуждаме огледално еднакви, заедно. Облизваме пръстите си по един и същи начин. Така се движим и пак така се целуваме. Дори думите си еднаквим. Топла сутрин. По миглите ни тегне още съня, а вече огледеем заедно.

Нещо в животите ни ни е направило огледално-еднакви. Нещо-неща, които са се случили и които ще се случат. Замесили сме се преди да е смляно брашното, умеейки... Но има Нещо и в гените ни, което ни прави еднакви. Може би еднакви нуклеотидни последователности, еднакво смесване на базите им още по време на зачеването или преди това... Или просто звезден прах от един и същи метеорит, когато сме се образували като планети и сме се втвърдявали, макар че и двамата не обичаме това състояние. Просто две планети със еднаква гравитация и еднакво кислородно насищане. Ще си оцелеем ли хлорофила, ще го запазим ли за... Да, ние не знаем какво е пред и след. Носим сега. Как да те наричам, мисля си не галено, не умалително... Ще те наричам ЛА, защото си ми като ла сутрин. Тази сутрин... Утре може да не умея нотите.

Нещо-нищото ни ни връзва на възел, възелче, от умалителни имена, от глаголи, действия и противодействията им. Разплитането ни не се мисли за родено, защото е невъзможно сбъднато сега. Водят ни квантите на пожелаването. Сега се парим като листа от коприва нежни при допир. Разпричиняваме си болка, от която се ражда засъхнала сълза. Случваме един процес на мелодиране, в който всичко тръгва от невярната настройка и посоката на палката в босите ръце на диригента. Кой води. Ти. Аз. Само редуването знае. Дирижираме се в импровизация на предварително подготвен сценарии.

Тази сутрин имаме само две роли. Играем себе си. Давам ти ЛА. Засвири ме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.